

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **N. D.**
tč. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 1. 2023, č. j. CPR-33910-9/ČJ-2022-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 9. 2022,

č.j. KRPE-87157-20/ČJ-2022-170022-SV, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let, a to z důvodu, že minimálně od 18. 1. 2022 pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a platného pobytového oprávnění. Svou žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem.

2. Žalobce v žalobě uvádí, že žalované rozhodnutí a též rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a především v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný při svém rozhodování pochybil, když neodstranil zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nedostatečně se zabýval s odvolacími námitkami a špatně posoudil právní úpravu. Správní orgány pochybily, jelikož nezjistily skutkový stav náležitým způsobem, nezjistily rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Žalobce považuje za nejzásadnější pochybení žalovaného porušení § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož žalovaný nezjistil skutečný stav věci a rezignoval na zjištění všech okolností svědčících jak ve prospěch, tak neprospěch žalobce. Tím, že žalovaný nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, nemohl tak posoudit případ žalobce řádným přezkoumatelným způsobem, jeho posouzení zůstalo v rovině spekulací a domněnek, a to především ohledně situace v zemi původu žalobce a ohledně zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce pochází z Moldavska, které vzhledem válce na Ukrajině a přítomnosti ruské armády v regionu, jistě není bezpečnou zemí. Tuto skutečnost však správní orgány pominuly, čímž zatížily svá rozhodnutí nezákonností. Žalobce dále namítá, že správní orgány nepostupovaly při stanovení doby, po kterou nebude moci žalobce vstoupit na území států ČR, nepřiměřeně, porušily zásadu proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazuje na skutečnost, že žalobce nelegálně pobýval na území ČR v řádu dní, k čemuž žalobce odkázal na rozsudky sp. zn. 1 A 81/2016, sp.zn. 1 A 100/2017. Žalobce vzhledem k uvedenému považuje stanovenou dobu dvou let za nepřiměřenou, neodpovídající okolnostem a v rozporu s rozhodovací praxí správních orgánů. Žalobce pobýval na území ČR krátkou dobu a s orgány spolupracoval, přičemž nelze zapomínat, že předchozí rozhodnutí o tom, že již nemůže pobývat na území ČR, bylo žalobci doručeno fikcí, tudíž o svém nelegálním pobytu nevěděl. Závěrem žaloby žalobce namítal porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož správní orgány zcela rezignovaly na posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný byl povinen hodnotit i délku, byť nelegálního pobytu na území žalobce, jeho integraci do majoritní společnosti, a naopak se vypořádat s otázkou, zda má či nemá účastník řízení v zemi původu alespoň bazální sociální či jiné zázemí. Jak je naznačeno výše, v tomto směru odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje objektivní hodnocení a rozhodnutí je tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, k čemuž žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 - 80, nebo ze dne 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007 - 72. Z uvedené judikatury vyplývá, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného či soukromého života účastníka řízení je správní orgán nikoliv oprávněn, ale naopak povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. Žalobce upozorňuje, že posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života není dle relevantní judikatury správních soudů otázkou správního uvážení, ale aplikací neurčitého právního

pojmu rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 102/2013 či rozhodnutí sp. zn. 3 Azs 240/2014). Dle žalobce je tedy jednoznačné, že v daném případě je rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, tudíž je nezákonné (viz rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, sp.zn. 3 Azs 240/2014).

3. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci uplatnil žalobce nárok na náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na skutkových i právních závěrech žalovaného rozhodnutí a odkázal na jeho odůvodnění. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jak „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým právním závěrům.
6. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
7. Ze správního spisu vyplývají a nejsou mezi stranami sporné následující skutečnosti.
8. Správní orgán I. stupně (Krajské ředitelství Ústeckého kraje) vydal již dne 8. 3. 2022 rozhodnutí č. j. KRPU-48010-17/ČJ-2022-040022-SV-CV, kterým uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu po kterou jemu nelze umožnit vstup na území členských států EU na dobu jednoho roku a byla mu stanovena doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která jej přijme, do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí vycházelo ze skutečnosti, že dne žalobce 20. 10. 2021 přicestoval do EU (na území ČR) za účelem zaměstnání, ačkoliv nedisponoval žádným příslušným oprávněním. Dne 7. 3. 2022 žalobce překročil hranice České republiky a Spolkové republiky Německo načež byl v SRN kontrolován policií, které předložil padělaný rumunský občanský průkaz na jméno A. S., na kterém byla jeho fotografie. Cizinec byl poté zadržen a následujícího dne 8. 3. 2022 vrácen zpět do ČR. V této souvislosti bylo zjištěno, že žalobce překročil maximální jemu povolenou přípustnou dobu pobytu na území ČR o 49 dnů, kdy posledním dnem, kdy byl oprávněn pobývat na území členských států EU, byl den 17. 1. 2022, načež od následujícího dne 18. 1. 2022 až do dne 7. 3. 2022, kdy byl žalobce

zadržen v SRN a následujícího dne předán Policii ČR, pobýval na území EU neoprávněně. Toto rozhodnutí si žalobce převzal osobně dne 8. 3. 2022 a podal proti němu v zákonné lhůtě odvolání, které však bylo dne 31. 8. 2022 rozhodnutím č. j. CPR-10711-3/ČJ-2022-930310-V235 zamítnuto. Rozhodnutí o odvolání bylo žalobci doručeno dne 13. 9. 2022, kdy též nabylo právní moci.

9. Dne 30. 9. 2022 byl následně žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR ve městě Polička, načež bylo provedenou lustrací zjištěno, že žalobce je veden ode dne 13. 9. 2022 v Evidenci nežádoucích osob a ode dne 29. 9. 2022 v Schengenském informačním systému. Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a eskortován na oddělení cizinecké policie v Ústí nad Orlicí, kde s ním bylo téhož dne zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění z důvodu, že žalobce pobývá na území ČR nelegálně a maří výkon předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. Na základě těchto skutečností správní orgán I. stupně vydal již druhé rozhodnutí o správním vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal v jádru totožné námitky, které namítá též ve zde projednávané žalobě. Takto podané odvolání žalovaný svým rozhodnutím zamítnul (žalované rozhodnutí), proti čemuž podal žalobce již výše popsanou žalobu.
10. Po právní stránce zdejší soud posoudil následujícím způsobem.
11. Podle § 119 odst. 2 bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
12. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
13. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
14. Krajský soud přezkoumal podle uvedené právní úpravy výše popsany skutkový stav a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Žalobce v žalobě v první řadě namítnul, že správní orgány porušily ustanovení správního řádu, dle kterých jsou správní orgány povinny zjistit skutkový stav tím způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přičemž jsou správní orgány povinny zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Takové pochybení však krajský soud v žalovaném rozhodnutí nespatřuje. Žalovaný při svém rozhodování vycházel ze zjištěného skutkového stavu, který podrobně popsal na str. 2 – 3 žalovaného rozhodnutí. Proti takto zjištěnému skutkovému stavu žalobce v žalobě ani v odvolání nic

nenamítal, žalobce sice poukazuje na nedostatečně zjištěný skutkový stav, aniž by však tvrdil jiné další rozhodné skutečnosti, které by snad správní orgány měly vzít při svém rozhodování v potaz. Na základě zjištěného skutkového stavu, který zdejší soud popsal v bodu 8. a 9. svého rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalobce naplnil důvod dle § 119 odst. 2 bodu 4 zákona o pobytu cizinců pro uložení správního vyhoštění se stanovením doby, po kterou nebude moci žalobce vstoupit na území EU. Žalobce pobýval na území ČR prokazatelně neoprávněně, jelikož zde existuje pravomocné rozhodnutí ze dne 31. 8. 2022, kterým byl žalobce vyhoštěn z území ČR a kterým mu byla stanovena doba, po kterou nelze vstoupit na území ČR, v délce 1 roku. Správní orgány tak správně došly k závěru, že žalobce splnil důvod pro vydání rozhodnutí dle § 119 odst. 2 bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

16. Krajský soud se tak nemohl ztotožnit s názorem žalobce, že nesprávně zjištěný skutkový stav měl za následek nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na rodinný a soukromý život žalobce (§ 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Správní orgány byly v řízení povinny posoudit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Nelze však zapomínat, že podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců to byl právě žalobce, který je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Žalobce v žalobě totožně s odvoláním pouze poukazuje na skutečnost, že je občanem Moldavské republiky, kam nyní nelze z bezpečnostního hlediska války na Ukrajině vycestovat, a také že na území neoprávněně pobýval pouze pár dní. S těmito skutečnostmi se však správní orgány zabývaly, konkrétně s námitkou bezpečnostní situace v Moldavsku se žalovaný zabýval na str. 7 žalovaného rozhodnutí. S tímto hodnocením se zdejší soud ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Žalobce sice v odvolání uvedl, že žije v Podněstří, nicméně v předchozích řízeních sám uvedl přesnou adresu svého pobytu v Moldavsku v oblasti, která s Podněstřím nesousedí. Žalobce navíc v žádném z řízení neuvedl nějaké konkrétní skutečnosti, proč považuje svou skutečnou adresu pobytu za nebezpečnou oblast (žalobcem v odvolání uvedená oblast Podněstří je i dle hodnocení krajského soudu uvedena pouze účelově). Z jeho pouze obecného tvrzení o probíhajícím konfliktu na Ukrajině nelze vyvodit závěr o tom, že nelze žalobce vyhostit zpět do země původu, a to i vzhledem ke skutečnosti, že Moldavsko je obecně považováno za bezpečnou zemi, kam jsou standardně vyhoštění realizována (k tomu např. rozsudky Městského soudu v Praze č. j. 20 A 41/2022- 21, č. j. 16 A 31/2022- 17, č. j. 16 A 28/2022- 16 a další). Pokud dále žalobce v žalobě vytýká, že se správní orgány nezabývaly otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce s ohledem na jeho integraci do majoritní společnosti, či zda má žalobce v zemi původu alespoň bazální sociální či jiné zázemí, tak tímto se správní orgány zabývaly, konkrétně správní orgán I. stupně na str. 3 a 4 a žalovaný na str. 6 a 7. Správní orgány vzaly za rozhodné ty skutečnosti, které uvedl v řízení sám žalobce, tedy že je žalobce osobou svobodnou, bez zdravotních komplikací, na území ČR či jiného státu EU nemá žádné rodinné, kulturní či jiné vazby, v zemi původu žije v rodinném domě a s rodinou je v telefonickém kontaktu. Na základě těchto skutečností správní orgány vyhodnotily, že vyhoštěním žalobce u něj nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. S tímto hodnocením se krajský soud zcela ztotožňuje,

žalobce navíc proti těmto závěrům nic konkrétního nenamítá ani tvrdí skutečnosti, které by závěry správních orgánů vyvracely. Za takovéto situace nebyl správní orgán povinen zjišťovat a domýšlet za žalobce jakékoliv jiné skutečnosti, které by prokazovaly nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jelikož to byl právě žalobce, který je povinen tyto skutečnosti tvrdit (§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

17. Krajský se také neztotožnil s tvrzením žalobce, že správní orgány nesprávně hodnotily skutkový stav při stanovení doby, pro kterou nebude moci žalobce vstoupit na území států EU. Žalobce svůj názor opírá o tvrzení, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně pouze pár dní, s orgány spolupracoval a dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci doručeno fikcí. Tyto žalobcem uvedené skutečnosti však krajský soud ve shodě se správními orgány nepovažuje za okolnosti, které by odůvodňovaly kratší dobu zákazu vstupu na území EU. Nelze totiž zapomínat, že žalobce byl z území ČR vyhoštěn již rozhodnutím ze dne 8. 3. 2022, jelikož poté co byl zadržen v SRN, když předložil padělaný rumunský pas, bylo Policií ČR zjištěno, že již v tu chvíli žalobce pobýval na území států EU nelegálně 49 dní. Toto první rozhodnutí o správním vyhoštění si osobně převzal, bylo mu tedy dobře známo. Následné nepřevzetí rozhodnutí o tom, že bylo jeho odvolání zamítnuto, nelze brát jako „polehčující“ okolnost, jelikož žalobce o probíhajícím řízení o odvolání věděl a bylo tedy v jeho vlastním zájmu si přebírat písemnosti. Žalobce byl tedy již 13. 9. 2022 pravomocně vyhoštěn s dobou 1 roku, po který nelze umožnit vstup na území EU. Toto rozhodnutí správních orgánů ČR žalobce nerespektoval, na území ČR dále nelegálně pobýval, a proto je dle hodnocení soudu stanovená doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území států EU po dobu 2 let zcela adekvátní.
18. Krajský soud tak přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, žalobce pobýval na území ČR nelegálně, dokonce mu již bylo správní vyhoštění jednou uloženo, tudíž byly naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k osobním, majetkovým a rodinným poměrům žalobce nelze dojít k závěru, že by správní vyhoštění způsobilo nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života. Stanovená doba 2 let, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena vzhledem ke zjištěným skutečnostem zcela adekvátně. Žalobce v žalobě netvrdil ani neprokázal skutečnosti, které by závěry správních orgánů jakkoliv vyvracelo. Na základě všeho výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.
19. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 1. února 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce